

Faddere

At stå fadder for et dåbsbarn er en betroet opgave (og gave). Tit og ofte vælges forældrenes søskende eller gode venner. Ud over den tillidserklæring, der ligger heri, så har fadderne også en funktion. De er først og fremmest vidner til selve dåben, sådan som der også er vidner ved en vielse. Dernæst siger de også ja til at påtage sig en kirkelig forpligtelse. De får lov til livet igennem at fortælle fadderbarnet, at det er et Guds barn uanset, hvad der ellers sker livet igennem. Gud holder sin hånd barmhjertigt og kærligt om barnet i medgang og modgang.

Når det således handler om en betroet opgave i forhold til den kirkelige forpligtelse, så er det også naturligt, at der stilles enkelte krav for at kunne stå fadder. En fadder skal "bekiende sig til den christelige Religion" (som man skrev det engang i 1959 sprog). I praksis betyder det, at man skal være døbt. Man behøver ikke være medlem af Folkekirken, og dåben må godt være for eksempel en katolsk dåb. Endvidere skal man som minimum have rundet konfirmandalderen. Der vælges fire til fem faddere.

Det er vigtigt at understrege, at faddere ikke **juridisk** får nogle pligter eller rettigheder. Man kan ikke bruge sit fadderskab som argument for at få forældremyndigheden i tilfælde, hvor forældrene dør. De sociale myndigheder har ingen pligt til at spørge faddere, om de vil have barnet, og som forældre har man ikke bestemt noget for sit barn i tilfælde af at barnet bliver forældreløs. Normalt kommer forældrenes søskende ind i billedet, men hvis forældrene selv vil tilkendegive et ønske, så kan det ske i et børnetestamente.